

Ontvoerd door zwijgende kinderen

In 'Wasteland' van Alexandra Broeder ontvoeren negen Terschellingse kinderen volwassenen in een bus. Gisteravond verdwenen wederom dertig Oerolbezoekers in het niets.

Door Sietske de Vries

HOORN - Het is kwart voor tien. Voor in de bus hangt een aanplakbiljet met een Polaroidfoto van dertig mensen, allemaal de ogen dicht. Onder de foto staat: „Deze groep is voor het laatst gesignaleerd bij de bushalte ET10 in Midland. Heeft u informatie neem dan contact op met het plaatselijke politiebureau.”

Kwart over acht. Een groene Arivabus pikt dertig passagiers op bij ET10. De chauffeur stemt de kaartjes af, het enige bijzondere is een jongetje van een jaar of acht. Hij zit naast het stuur op het dashboard, met de rug naar de voorruit. Beetje bleek, grote ogen, onopvallende groene trui.

De bus heeft nog maar een klein eindje gereden als de jongen zich naar voren buigt en de chauffeur iets in het oor fluistert. Deze knikt en zegt luid in de microfoon: „Linksaf.” Duidelijk is wie hier de leiding heeft.

Vorbij Hoorn rijdt de bus plots een bospad in. Na tien meter stopt hij. De chauffeur trekt zijn jas aan en verlaat zonder een woord het voertuig. Het is stil. Na enige tijd gaat het jongetje op de chauffeursstoel zitten. Hij laat de deuren open en dicht klappen, zet de ruitenwissers aan en start de motor. Rijdt hij met ons weg?

Hij doet de motor uit, staat op en kijkt het publiek aan met een blik die door de een als indringend en door de ander als leeg wordt ervaren. Dan verlaat ook de jongen de bus. Wij zien hem langzaam in de verte tussen de bomen verdwijnen.

Er klinken voetstappen op het dak, het luik gaat open en twee blonde jongenskopjes steken de bus in. Even later lopen ze door de bus en vragen de passagiers fluisterend om de spullen in hun jas die ze niet kwijt willen af te geven. Mobieltjes, zakknessen en zonnebrillen ver-

dwijnen in plastic tassen.

Vier passagiers worden mee naar buiten genomen, daarna moet de rest volgen. Twee aan twee, hand in hand, wordt de groep door het bos geleid. Op een heuvel is het halt. Een jongen onder in het dal wenkt de buspassagiers een voor een om naar beneden te komen.

Als de groep in drie brede rijen is opgesteld, luidt de opdracht: „Ogen dicht.” Tot tweemaal klinkt het geluid van een Polaroidcamera. De ogen mogen weer open, de negen kinderen verdwijnen over de heuvel.

Minuten gaan voorbij. Fluisterend worden grapjes gemaakt over het bestellen van een taxi. Dan wordt er weer gewenkt. Opeens staan we op de weg vlakbij de plaats waar de bus in het bos verdween. En nog verrassender: er staat een bushalte.

Een paar minuten later rijdt de bus voor. Voorin de Polaroid van de verdwenen passagiers. De bus stopt nog één keer: als de negen kinderen breeduit de weg versperren. Ze zetten twee kisten met kostbaarheden voor in de bus en verdwijnen. Voor altijd.

Vele interpretaties zijn mogelijk, iemand met gevoel voor drama kan er zelfs een verwijzing naar de Holocaust in zien. Overheersend is de associatie met Alfred Hitchcock. Stapje voor stapje spanning opbouwen, zonder dat er ook maar iets gebeurt, zonder dat er ook maar iets wordt opgelost. Wat Hitchcock met vogels kon, kan Alexandra Broeder met kinderen.

Meekomen, wenkt Miro Gross, die de groep door het bos leidt. Foto's LGM/Wine Zonglager

LEENWATER CONCERT 21/06/09

AEROY
OEROL

